

IS SU ES

3

BRUDSTYKKER | VÆK FRA TAASTRUP | HVORNÅR ER MAN DANSK?
MIN EGEN HISTORIE | MOBNING | NU SIGER JEG DET HØJT
DANSKERNES FEST OG DRUKKULTUR | PRESSET | HVOR-
FOR? | LÆRERNES UDNYTTELSE AF STILLE ELEVER ... | BRUN
FEMINISME | HVERDAGSRACISME | BROK, BROK BROK I-III

ISSUES er et kreativt forløb for unge, hvor de laver deres eget magasin med udgangspunkt i hverdagens oplevelser.
ISSUES 3 er lavet af atten 9. klasseselever fra Borgerskolen og Mølleholmskolen i Høje-Taastrup.
Forløbet var et valgfag udbudt at Høje-Taastrup Ungdomsskole. Tak til Høje-Taastrup Bibliotek for lån af lokaler.

INDHOLD

Brudstykker	6
Væk fra Taastrup	8
Hvornår er man dansk?	17
Min egen historie	18
Mobning	23
Nu siger jeg det højt	28
Danskernes fest og drukkultur	30
Presset	32
Hvorfor?	34
Lærernes udnyttelse af stille elever til at kontrollere de vilde elever	40
Brun feminisme	42
Hverdagsracisme	44
Brok, brok brok I-III	46

ISSUES III

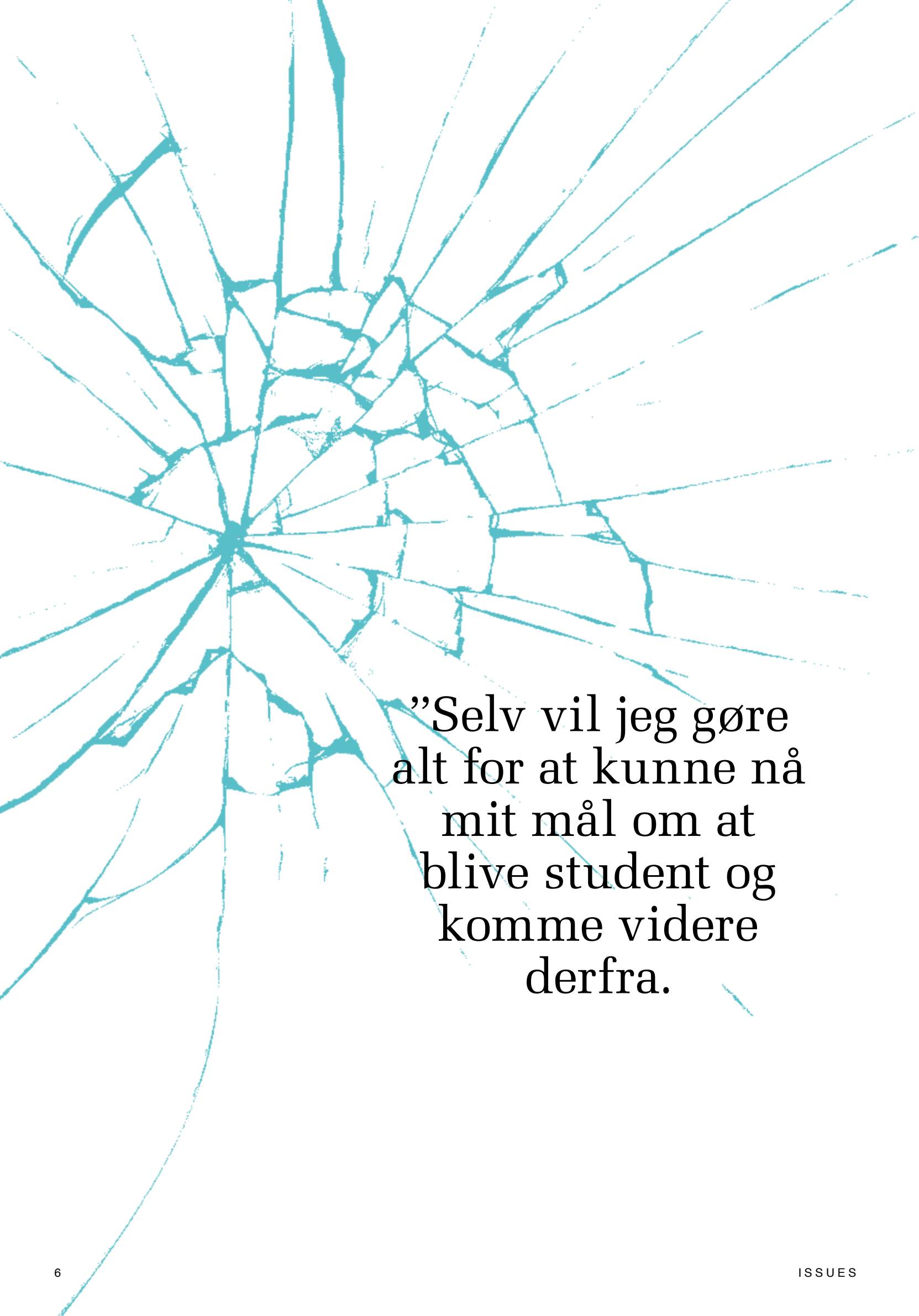

I magasinet ISSUES#3 er vi 18 forskellige unge fra Høje-Taastrup, der tar nogle problemer og tanker op, som vi har i hverdagen. Nogle af problemerne kender vi alle sammen til, andre er helt individuelle.

Det handler om at være ung i byen Taastrup, som er kedelig og på nogle områder stort set uegnet til at være ung i. Det handler om skolelivet, hvor vi fortæller om mobning, uro, pres og om en undervisning, der ikke tager nok hensyn til at man skal have lyst til at lære, for at kunne lære. Det handler om mødet med stoffer og dårlig indflydelse fra jævnaldrende og ældre unge. Det handler om hverdagsracisme på gaden og det handler om konflikter og kampe derhjemme, for at kunne være sig selv i forhold til familiens forventninger om, hvad der er rigtigt og forkert. Og det handler om at finde sit livs bane og en mening med det hele.

Vi har selv valgt de "issues" vi synes er vigtige at tage op at fortælle om her. Vi har prøvet at være ærlige, og fordi vi også ta'r nogle heftige ting op, så har mange af os valgt at være anonyme på de enkelte indslag. Men vi synes alligevel, at vi står frem med nogle personlige og vigtige ting, som vi også tror andre unge kender til.

Så vi håber, at vores tanker og kritik kan være med til, at der kan blive talt mere åbent om problemerne.

”Selv vil jeg gøre
alt for at kunne nå
mit mål om at
blive student og
komme videre
derfra.

Brudstykker

af anonym (dreng)

"Klasse, denne her stil SKAL være færdig inden søndag kl. 22:00."

Når jeg får at vide, at jeg kun har få dage til at lave en stil på 1,5 side, går jeg helt kold. Hvordan skal jeg kunne nå at skrive den, når jeg også har andre ting at tage mig til?

Ting som fodbold, vennerne, familien, min dame og min PS5. Og hvis det er svært, hvordan vil jeg så kunne klare mig, når jeg kommer i gymnasiet?

Hver morgen står jeg op kl. 07:15, for jeg kan ikke stå op kl. 07:00, selvom jeg prøver. Så tager jeg tøj på og gør mig klar til skole.

Nogle gange har vi teenagere svært ved at følge med i timerne, fordi vi har svært ved at koncentrere os. Der er for mange ting, der popper op i vores tanker:

"hjerteknus"

"hvornår vi har fri"

"undervisningen er kedelig"

I pauserne er der mange teenagere, som ta'r uden for skolen og tager til Aldi, Netto, Normal eller kebabbutikken. Det bliver hurtigt til en vane, og det er en af de ting som teenagere elsker ved skolen.

Efter skole elsker teenagere også at være sammen med deres venner og veninder. De kan nogle gange være en større gruppe venner sammen, eller måske bare en lille gruppe, og det kan ende med, at de er ude sammen til klokken 00:00. Om fredagen plejer de at holde en mini-fest for sig selv.

Teenagere, der stadig går i skole, bliver tacklet af nogle ting i livet, der kommer fra den ældre generation af unge.

De ældre generationer har lært de unge i dag, hvordan man skal være ude på gaden. Og de har lært dem nogle ting, som går over grænsen.

Unge i dag har fx lært fra de ældre, hvordan man bruger puf og hvordan man bliver afhængig af nikotin. Det er noget de unge er begyndt med, som er meget dårligt for dem. Og der fx folk, der drikker alkohol på en alder af bare 13-15 år. Men jeg synes ikke, at det er deres egen skyld. Det skyldes de ældre, og hvordan de fucker de unges hjerner op.

Puff, fester, smøger, snus, hash, og alt hvad man ellers kan finde, vil jeg aldrig i mit liv rode mig ud i. Men jeg respekterer alligevel folk, som desværre er blevet afhængige af nikotinen. Fordelen med at tage sådan noget er, at man hurtigt får venner af det. Og den dårlige ting er nok også, at skolen kommer man nemt til at hade - og ens uddannelse ser man helt væk fra.

Selv vil jeg gøre alt for at kunne nå mit mål om at blive student og komme videre derfra.

”Jeg skal bare væk fra Taastrup!”

af Kamilla Appel Jensen og tre andre piger

Anonym pige (A):

Taastrup er det mest dødssyge sted jeg kender.

Jeg har boet i København de første syv år af mit liv. København er min by, ikke Taastrup. Den eneste grund til, at min familie bor i Taastrup, er mig. Jeg er den eneste, der har noget at gøre her. Jeg er heldigvis så heldig, at mine forældre er enige med mig om at vi skal væk herfra. Vi har planer om at flytte tilbage til KBH så snart jeg er færdig med folkeskolen. Jeg glæder mig næsten mere til at flytte tilbage, end jeg glæder mig til efterskole.

Taastrup er såkaldt RØVSYGT. Her er ikke noget at lave og ingen steder at være sammen med andre efter kl. 18, hvor man ikke bare bliver smidt væk. Hvis man er på skolen om aftenen og hænger ud med sine venner, så kommer der en vagt og blænder en i øjnene med sin lommelygte og siger at man skal finde et andet sted. Så går man et andet sted hen, hvor du bliver

smidt væk igen. Hvis man er i City2 og har det en smule sjovt med sine venner og sidder på en bænk sammen og griner, ja så bliver du smidt ud.

Jo, man kan også møde en masse nye mennesker på Ungdomsskolen, men jeg føler at det er lidt tabubelagt at gå på sådan en. Når man snakker om en ungdomsskole, tænker man lidt mere på børn og unge, der har det svært.

Det jeg savner ved storbyen er, at der sker noget. Dér sker der noget hele tiden. Der er ikke dødt som i Taastrup. Jeg savner også de mange mennesker, de mange personligheder, de mange forskellige tøjstile, de flotte bygninger, den korte afstand til det meste. Der er bare så mange flere muligheder for alt.

Til gengæld har Taastrup, eller Høje-Taastrup, noget andet at byde på. Der er ikke langt til landet og marker. Det er rart, for det kan man ikke få i København.

”Jeg skal bare væk fra Taastrup!”

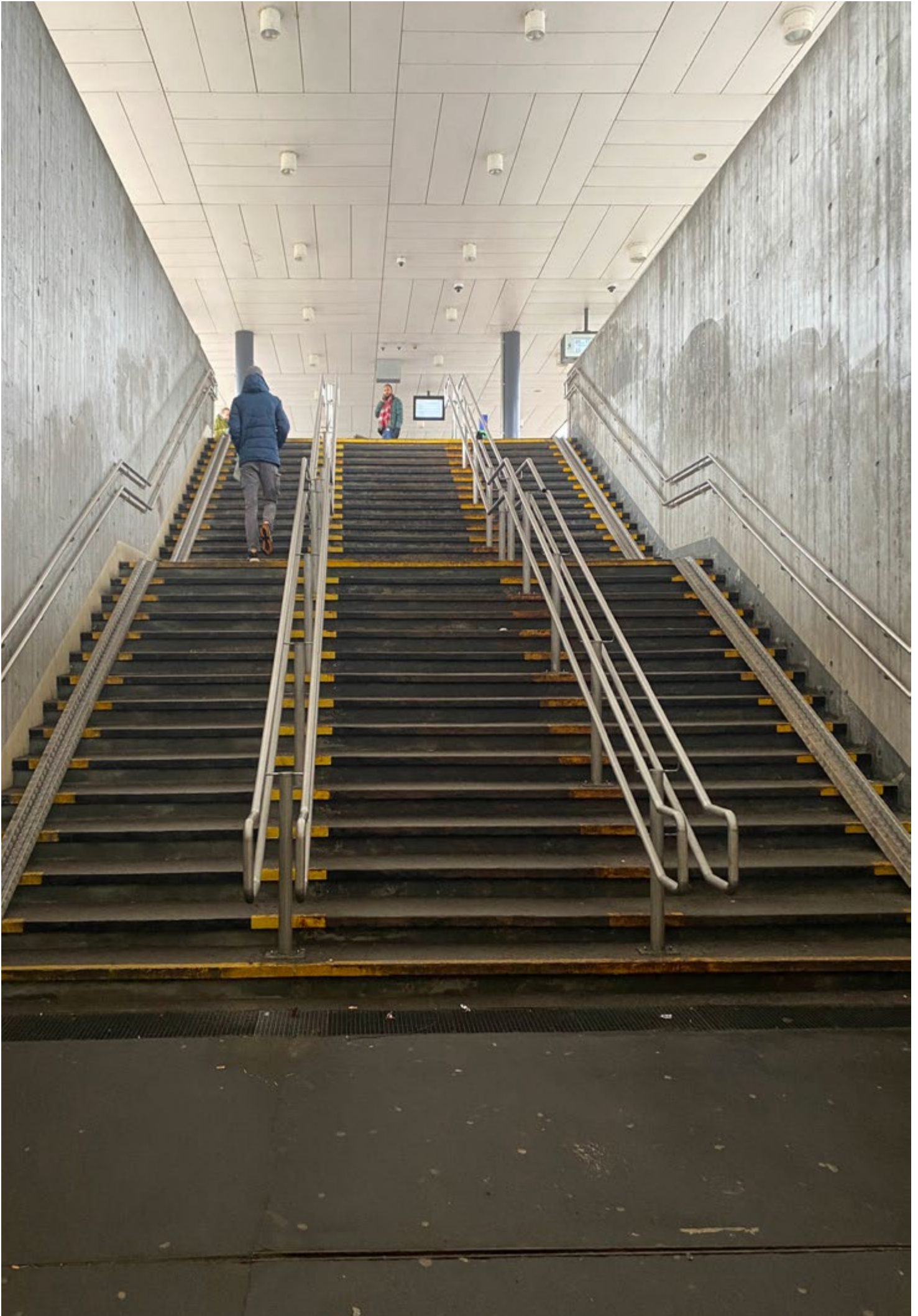
Anonym pige (B)

Hvis ikke du har boet i Taastrup i længere tid, er det svært at kende til, hvor dødssygt her er. København har så meget som Taastrup ikke har. Men på den positive side, Taastrup ligger forholdsvist tæt på Roskilde og København.

Men her er alligevel kedeligt. Du har ikke muligheden for at være sammen med venner udenfor, fordi der kommer bare brok og klager. Det har mange unge i kommunen oplevet. Ungdomsskolen har det 'rygte', at det er for børn, som ikke kan være på en åben skole. Det gør at jeg ikke vil være derovre. Men det har heller ikke har behov for.

I princippet har du alt i Taastrup, men du har længere vej til stederne, og man får den der følelse af, at det er som om at være i Jylland. Sådan som os fra Sjælland definerer Jylland på: Marker og absolut ingenting findes. Så mange unge tager toget til København, for det er der man kan være sammen uden problemer.

København er, alt i alt, et fristed. Og København har også så meget historie at byde på.

”Jeg skal bare væk fra Taastrup!”

Kamilla

Jeg vil ikke blive i Taastrup. Lige så snart jeg får chancen for at flytte et andet sted hen, tager jeg den.

Taastrup er så røvsygt. Der er slet ikke noget man kan lave, og de områder vi har, er slet ikke indbydende. I Taastrup er der ikke så mange pæne udeområder. Næsten alle udeområder i Taastrup er legepladser til mindre børn. Vi har ikke nogen natursteder, der er velegnede til ældre børn og unge.

Vi har ikke nogen store græsplæner, hvor man bare kan sidde og snakke. Det eneste vi har, er Hakkemosen, og det er for langt væk, for de fleste.

Der er heller ikke mange indendørsarealer til unge. De eneste to vi har er City2 og Ungdomsskolen. City2 er fyldt med børnefamilier næsten hele tiden. Og der er ikke så mange, der vil være på ungdomsskolen, medmindre de har et fag derovre.

Der er heller ikke nogen steder til nattelivet. Hvis du vil feste eller drikke, skal du enten tage hjem til nogen privat eller tage ind til København.

Taastrup er generelt bare langt væk fra alt. Vi har en rimelig god station. Men transportmæssigt tager det stadigvæk lang tid, hvis man vil ind til Tivoli eller Strøget.

Jeg kan ikke forestille mig, at Taastrup er en by jeg vil blive i.

”Jeg skal bare væk fra Taastrup!”

Anonym pige (C)

Jeg flyttede til Taastrup for ca. fem år siden, og i de fem år jeg har boet her, har jeg haft lyst til at flytte væk herfra, hver evig eneste dag.

I den her by er der vitterligt intet. Vi har intet der er interessant, intet sjovt, bare intet. Lad os tage hovedgaden, til eksempel. Vi har ingen butikker beregnet til os unge. Der er kun frisører, cykelbutikker, og tøjbutikker for kvinder over 60 år.

Vi bliver fortalt, gang på gang, at biblioteket også er lavet for os. Men kom nu lige lidt... 90% af teenagere tager ikke frivilligt på biblioteket i deres fritid, selv hvis det er det eneste i byen beregnet til os.

Men det er ikke kun det, at der ikke er noget for os unge. Byen i sig selv er pissekedelig. Altså de eneste farver vi har i byen er orange, grå, sort og hvid. Der er ingen andre farver. Ingen lyse farver som kan gøre en glad. Og vi har heller ikke noget sted der kun er natur, for alle vores natursteder er omringet af veje.

Byen i sit indre og væsen er bare dybt deprimerende og kedeligt.

Vi har et gymnasium i byen. Men det har så dårligt et omdømme, at vi som skal vælge gymnasie snart ikke engang overvejer det gymnasium, der ligger tættest på os.

Jeg glæder mig til fremtiden, hvor jeg kan kom væk fra denne sørgelige by.

Hvornår er man dansk?

af anonym

Er man dansk, hvis man er født i Danmark?

Er man dansk, hvis man cykler?

Er man dansk, hvis man spiser rugbrød?

Er man dansk, hvis man kan
forskellen på én og ét?

Er man dansk, hvis man har en hund?

Er man dansk, hvis man kan
den danske nationalsang?

Er man dansk, hvis man kan sige
rødgrød med fløde?

Er man dansk, hvis man har
det røde pas?

Hvor kommer du fra? Der er et svært spørgsmål at svare på som anden etnisk. Jeg er født i Danmark, men jeg har ikke en dansk baggrund. Når jeg er i udlandet og folk spørger "where are you from?" svarer jeg aldrig Danmark. Ikke fordi jeg skammer mig over det, men fordi jeg ikke har blondt hår og blå øjne. Men er det at være dansk? Når jeg søger på "hvornår er man dansk", så er det første der kommer op "Man er dansk, hvis man føler sig dansk." Men er det dét, den danske befolkning tænker? Da jeg søgte videre, stødte jeg på et debatindlæg på ekstrebladet.dk "14 ting du skal gøre for at være dansk, hvor skribenten havde samlet eksempler på hvad nogle danskere synes det kræver at være dansk: fx. - du skal spise svinekød, du skal gå i kirke, du skal ikke bære religiøs hovedbeklædning, du skal ikke være muslim". Ærligt talt, så ved jeg snart ikke hvad det er at være dansk, og om jeg overhovedet gider at være dansk.

Min egen historie

IS
SU
ES

af anonym

Føles det nogle gange mærkeligt, hvordan alt føles helt nyt og genstartet på det samme sted, du har været længe? Samme mennesker, samme lærere, samme gamle borde og stole. Det føles som om, alt er forfrisket. Det er nyt og usædvanligt, men du ved, du havde været der før.

Det er præcis, hvad der skete for mig. Jeg følte mig lidt fortabt efter at være vendt tilbage til skolen efter vores lange karantæne. Under karantænen vidste jeg godt, at jeg havde ændret mig, men ikke på den gode måde.

Da vi tog en pause fra at socialisere direkte med hinanden og gik over til at kommunikere online, fik det mig til at føle, at det var mærkeligt. Men det var det sikkert også sådan for alle. På intet tidspunkt vænnede jeg mig til det, og der vidste jeg det ville skabe problemer.

Jeg har ikke tænkt mig at trække mine klassekammerater ind i nogen negativitet i denne historie, min egen historie, men jeg følte mig udenfor på alle måder.

Under pandemien prøvede jeg mit bedste for at holde mig selv inde i huset og beskyttet. Det var første gang, jeg oplevede noget lignende, så selvfølgelig var der konsekvenser, og jeg måtte acceptere det. I mellemtiden brugte de fleste af mine andre venner stadig tid sammen. Jeg vidste, at det var forkert ikke at isolere sig, men jeg følte mig stadig skyldig over, at jeg ikke spurgte nogen om at hænge ud.

Også selvom jeg vidste, at det ikke var en god idé.

Uger gik, og jeg følte mig mere og mere adspredt i slutningen. Da jeg vendte tilbage til skolen, følte det, som om jeg havde flyttet til en ny skole med nye klassekammerater på grund af, hvordan alle ændrede sig. Alle hang stadig fast med hinanden, men jeg havde ikke talt med dem længe.

Og på grund af det, følte jeg mig utilpas med at starte en samtale, hænge ud med dem eller, eller være i en gruppe uden at føle mig dømt. Men det skete i hvert fald slet ikke, altså at være sammen med de andre. Så det meste af min skoletid gik med at være alene og ikke rigtig tale med nogen.

Jeg fik en socialrådgiver fra skolen, som jeg kunne tale med to gange om ugen i omkring en time. Det fik mig ærligt talt til at føle mig ret tryk, men det hjalp mig ikke meget, før allersidste gang, hvor jeg havde et møde med hende lige før sommerferien. Hun fortalte mig, at jeg skulle begynde at presse mig selv, ikke direkte, men indirekte.

Hun fortalte mig, lige inden jeg skulle rejse på ferie i Tyrkiet, at jeg skulle prøve at socialisere mere, og du tænker måske "det er hvad alle socialrådgiver siger". Jeg ved det, men hvis du ser det på en anden måde og hører det som "du skulle prøve at lade som om du en social sommerfugl", ville det give bedre mening. Så jeg brugte det råd, og det hjalp mig.

Jeg fik en del venner, og det var slet ikke dårligt. Ja, jeg var nervøs, men jeg spillede. Det er som om du er i et spil, og du vælger en ny karakter, så du skal bruge de kræfter, de resterende karakterer har, og skal klikke på knapperne på en anden måde.

Og det gjorde jeg. Da jeg kom tilbage til skolen fra min sommerferie, gjorde jeg præcis på samme måde. Gik bare hen til en tilfældig og spurgte, hvordan deres sommerferie havde gået. På det tidspunkt følte det ikke som en opgave, men mit eget valg.

Jeg vidste, at det var tid til at starte forfra, og derfor besluttede jeg at lade som om jeg var selvsikker. At spille mere selvsikker fik mig til at føle, at jeg havde ret hele tiden, og mine meninger betød noget. Hvis jeg ville have en samtale med nogen, burde jeg gå hen til dem. At række hænder op og præsentere burde få mig til at føle mig som en person med et ægte mindset.

Og sådan fortsatte jeg og gør det stadig. Mange ting ændrede sig, og det gjorde mig ærligt talt til et lykkeligere menneske. Jeg har ikke længere svært ved at række hænder op eller tale offentligt i klassen. Jeg begyndte at socialisere med mine klassekammerater og fik en masse venner, som jeg kunne hænge ud sammen med.

Måske er "skuespil" nøglen til at manipulere dig selv til at tro, at du er mere end dette.

Hvad er udfordringerne?

Angst

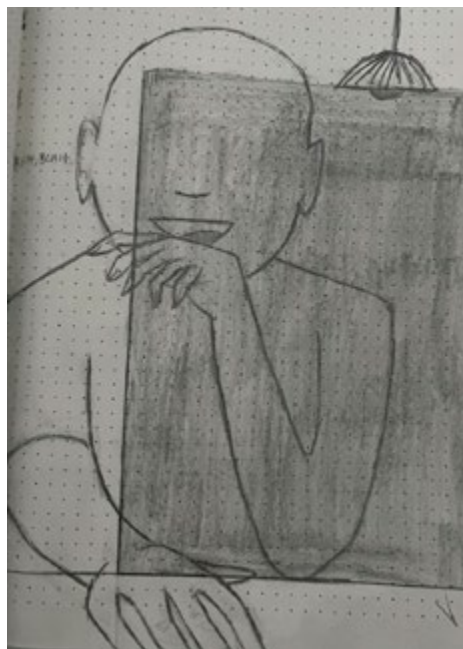
Angst har mange lidelser, så det er bare ikke én ting, men en stor generaliseret lidelse. Du kan have social angst, angstanfald og mange flere. Og jeg håndterede angst i lang tid og gør det stadig. Er ikke, at det er blevet værre, men det gjorde det før. Som jeg nævnte før, har skolen været meget hård for mig, at tale med min klassekammerat og endda at præsentere foran et par få mig til at svede og tåre. Nervøsitet, svimmelhed, træthed og svedtendens er alle tegn på angst.

Manglende socialisering

Manglende socialisering betyder, at du ikke vil ud og tale med folk, eller du synes, det er svært. At komme ind i en samtale, hænge ud eller bare lave simple opgaver sammen med andre kan være meget svært og trættende for mange mennesker. Jeg kan huske dengang, jeg havde et problem med at socialisere med mine klassekammerater, og jeg vidste ikke, om jeg faktisk ville tale med dem og uden at blive dømt. Eller jeg kunne simpelthen stoppe med at kommunikere.

Mentalt helbred

Skolen er en af grundene til, at mange mennesker kan blive syge og endda udvikle en lidelse, og det er alt sammen fordi tristhed, depression og angst er bivirkninger af tidligere oplevelser. Med alle disse årsager fører det til et dårligt mentalt helbred, så du kan føle dig meget træt og have tanker om opleve pessimisme.

Hvordan kan vi hjælpe dem, der har det svært og hvordan jeg fik hjælp.

Terapi kan hjælpe nogen til at lære mere om sig selv, huske oplevelser og helbrede. Men for nogle andre mennesker hjælper det ikke så meget. For mig hjalp det først efter lang tid, hvor der ikke skete noget, og først da jeg selv prøvede at gøre noget nyt.

Det kan være meget svært at åbne op i starten og i det hele taget svært for en

at kunne stole på den fremmede man er i terapi hos.

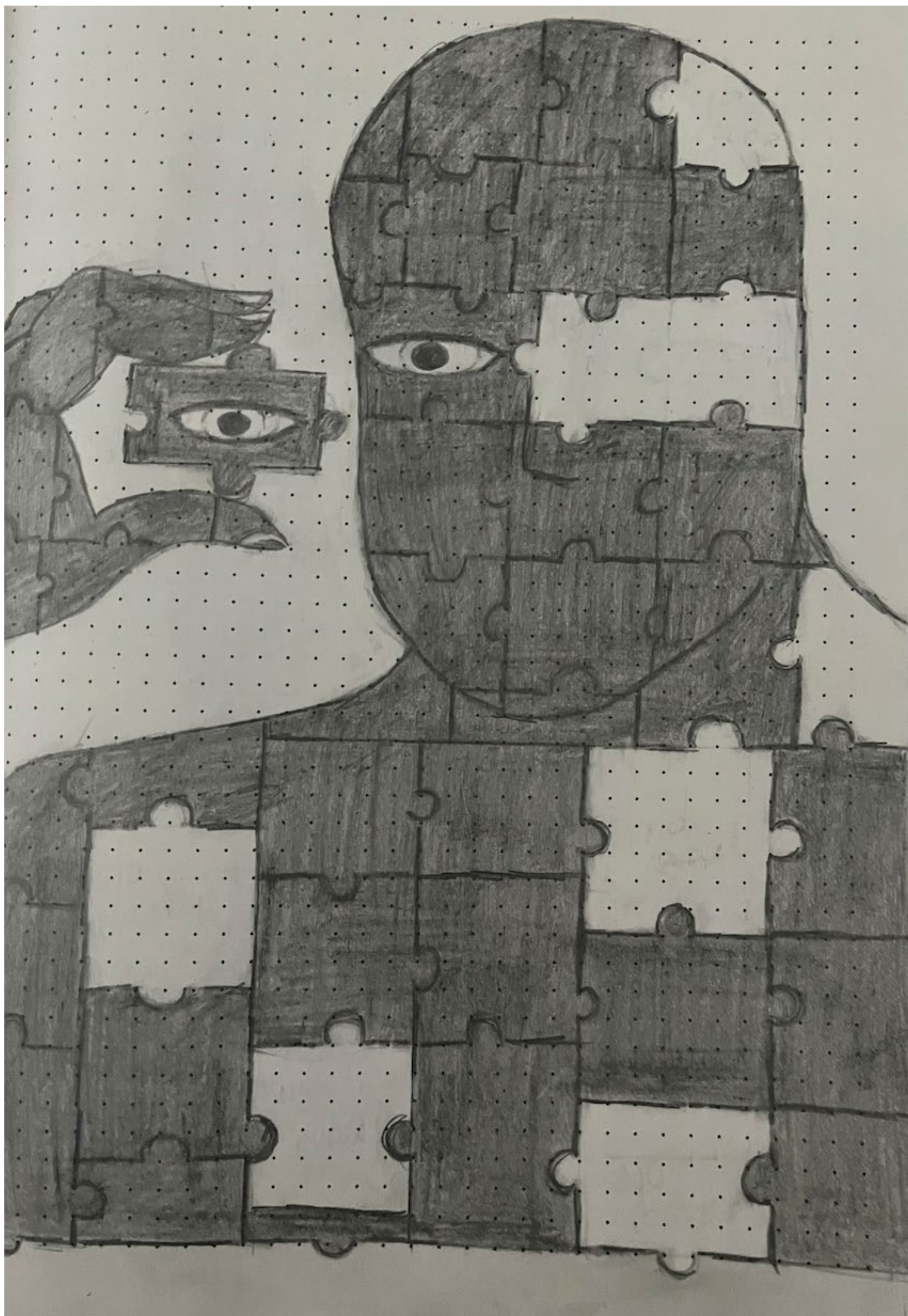
Men hvordan kunne terapien så hjælpe?

For mig har det været lidt kompliceret, først i den lange periode, ja hele skoleåret, synes jeg jo ikke det hjalp overhovedet. Først det aller sidste råd jeg fik, tog jeg til mig. Det råd hjalp mig med at udvikle en ny personlighed og en bedre karakter af mig selv.

Så hvis du føler, at du har brug for nogen til at hjælpe dig, kan du altid bede din lærer om at finde en socialrådgiver eller skoleterapeut til dig. Du kan fortælle det til dine forældre eller endda kontakte en, der har noget med dit problem at gøre.

Det er ikke sikkert det kan hjælpe alle, og for mig var terapien en speciel oplevelse, hvor jeg ikke synes, jeg fik meget ud af det meste af forløbet. Men så alligevel fik jeg til sidst det vigtige råd jeg tog til mig som hjalp mit til at håndtere mine problemer.

Jeg fandt en måde at klare mig på og acceptere det, der var svært, og der var ting jeg selv måtte forandre og gøre. Og jeg blevet stærkere af det. foran et par få mig til at svede og tåre. Nervøsitet, svimmelhed, træthed og svedtendens er alle tegn på angst.

Mobning

af Kamilla Appel Jensen og to andre piger

Anonym pige (A)

Jeg har selv oplevet mobning. Jeg blev kaldt giraf i en længere periode, fordi jeg er høj. On and off. Hver gang jeg sagde det til mine lærere, stoppede det for en kort periode. Men efter noget tid begyndte igen. Jeg prøvede virkelig at beskytte mig selv. Men det hjalp ikke, og de blev ved.

Der var engang vi havde vikar, og vi skulle lege gæt og grimasser. Det blev min tur og vikaren sagde, at jeg skulle være en giraf. Jeg var ikke engang begyndt at lave noget, før at en af drenge råbte giraf. Det var jo rigtigt, så jeg blev nødt til at gå ned på min plads igen. Efterfølgende har jeg tænkt over, om det var bevidst at vikaren valgte, at jeg skulle være det, eller om det var et tilfælde.

Jeg har også oplevet andre blive mobbet. Fx en der blev mobbet med personens vægt, og at personen ikke havde så mange penge. Og en anden blev mobbet med at være "mærkelig" og være blevet slået.

Anonym pige (B)

Jeg har ikke selv oplevet mobning. Men jeg kender en der har. Hun blev mobbet med hendes udseende og væremåde. Hun kunne lide en fra samme klasse, men det var ikke gengældt.

Mobberiet varede en lang periode. Jeg ved ikke om det stadig er i gang.

Kamilla

Jeg er aldrig selv blevet mobbet, men jeg har oplevet andre blive mobbet på tæt hold. Folk der er blevet skubbet ud af fællesskabet, fordi de ikke var helt enige med "lederne". Det var en gruppe piger, hvor folk nærmest blev cirkuleret. Hvis en pige i gruppen gjorde noget forkert, så måtte de ikke være med. Og så lidt senere, efter hun havde været alene i et stykke tid, så måtte hun godt være med igen. Og sådan skiftede det imellem de forskellige piger. For nogen mere end andre.

Det er ikke den eneste ting jeg har oplevet. Der er også enkelte personer der er blevet mobbet, fordi de var for mærkelige, andre er blevet mobbet fordi de var for tykke. Der er også nogen, der blev mobbet, fordi de var for stille eller bange.

Jeg har aldrig oplevet, at der er nogen, der er blevet fysisk mobbet. Det meste sker ved at holde andre ude eller ignorere, at de eksisterer, eller ved kalde dem ting og lave sjov med dem. Der er også mange, der er blevet talt bagom ryggen. Jeg er heldig, at jeg ikke selv har oplevet at blive mobbet. Det er jeg meget taknemlig for.

Vi har lavet vores eget spørgeskema om mobning og lagt det på de social medier.

På to dage fik vi 72 svar.

Her er nogle af de mere seriøse svar vi fik.

**Svar fra
spørge-
skema**

Spørgsmål

Er du selv blevet mobbet?

Svar

”Har du et liv? - (Fordi jeg fik gode karakterer)”

”Med den måde jeg gik på”

”Mest omkring mig som person, dvs. omkring tøjstil, stemme, krop, måde at være på”

”For at skifte skole til privatskole - blev udelukket fra fællesskaber og kaldt snob”

Spørgsmål

Har du selv mobbet nogen?

Svar

”Har gjort grin af dem online eller med mine veninder”

”Jeg har engang medvirket til mobning ved at bede en pige om at møde op og så efterfølgende alle sammen løbe væk”

Spørgsmål'

Har du oplevet andre blive mobbet?

Svar

”Nogen som har mobbet en, fordi personen havde en anden seksualitet”

”De er blevet kaldt ting med, at de er klamme, underlige og dumme”

”Udelukkelse, tilsvinger, blev bagtalt”

Nu siger jeg det højt

IS
SU
ES

af anonym

Første gang jeg tog hash, var en dårlig oplevelse. En virkelig dårlig oplevelse. Det var i skolen, og ikke en joint, men eddibal. Så det varede hele dagen. Alt jeg ville var at blive ædru. Jeg kan huske, at mit hjerte bankede helt forfærdeligt hurtigt. Da jeg kom hjem fra skole stadig skæv, målte jeg min puls med mine forældres træningscykel, og den var 140. Jeg var skræmt. Min skæv var ikke god. Jeg kan huske jeg spurgte fyren jeg var sammen med, som var ham der havde lavet den her bitre smag og følelse, jeg står med i dag. 221 dage fri fra hash og 245 (8 måneder) fri fra de stoffer. På trods af den dårlige oplevelse gjorde jeg det igen og igen. Som barn husker jeg at tænke, at jeg aldrig i livet ville røre stoffer. Mine forældre havde som de fleste andre forældre haft "rør ikke stoffer-, rør ikke cigaretter-, rør ikke alkohol-snakken" med mig. De sagde, at de ikke ville betale for mit kørekort, hvis jeg drak, røg, eller tog stoffer. Jeg var indforstået i det med stofferne. Men jeg som var, hvad kunne jeg have været, 7-8 år?, forstod ikke det med ikke at måtte drikke og ryge. Det stod mig klart, at jeg nok ville tage til fester og drikke. Og jeg så det, som 7-8 årig, som en naturlig acceptabel ting, så længe jeg ikke blev alkoholiker. Jeg syntes mine forældre skulle ændre det med ikke at drikke til ikke at blive alkoholiker. Jeg forudså og forventede også, at jeg i fremtiden nok ville sætte læberne på en cigaret. Og jeg så det

221 dage uden stoffer
245 dage uden hårde stoffer
221 dage uden stoffer
245 dage uden hårde stoffer

igen også som okay, så længe jeg ikke blev afhængig af cigaretterne. Men stofferne var dér den 7-8 årige mig satte grænsen. Alligevel blev grænsen overtrådt. Og da den først var overtrådt, var det svært at sætte en ny. Derfor stod jeg pludselig som 14-årig uden nogle grænser i forhold til stoffer. Der var ting jeg var, og andre ting jeg ikke var opmærksom på omkring hash. Jeg vidste ikke, at hash ville lede til hårdere stoffer. Sådan ender det faktisk for 20% af folk der tager hash i alderen mellem 16-20. Jeg havde heller ikke regnet med, at jeg ville ende med at lide af dissociation. Kort sagt er dissociation lidt ligesom om du pludselig er skæv på en virkelig ubehagelig måde, hvor du føler verden omkring dig ikke virker rigtig, selvom du ikke har taget noget. Heldigvis, nu efter 7 måneder, er det næsten helt væk. Men det var en lang proces. Jeg er ikke sikker på hvad der gjorde at jeg stoppede. Terapien, at lære at håndtere og leve med episoderne, eller bare tid, så du ikke længere vil kunne finde stoffer i mit system. Der findes mange andre følger af hash og/eller stofmisbrug som jeg ikke vil komme ind på, men som er seriøse risici. Jeg kan i dag stå og, på trods af alt, være taknemlig for, at jeg slap så "billigt", at jeg stadig står på mine to ben, med en sund og rask krop. Men der er følger, der stadig forfølger mig. Jeg befinder mig tit i en cirkel af onde tanker, bange for at jeg, som følge af mit stofmisbrug, har ødelagt de fremtidsplaner og høje ambitioner, jeg hele livet har haft for mig selv. På dårlige dage kan jeg fange mig selv i at tænke, at det er for sent, og at nu hvor jeg allerede har taget stoffer, så kan jeg ligeså godt bare fortsætte.

Danskerne fest og drukkultur

af anonym

Ærlig talt er jeg bekymret for danskerne. Især vores fest og drukkultur. Den er bekymrende.

Man ser 13-årige, der er ude og drikke, ryge og gå til fester. Dengang jeg var 13 år, sad jeg og så Minecraftvideoer. Jeg var ikke det mindste interesseret i alkohol eller nikotinprodukter. Det var det værste jeg kunne forestille mig. Jeg kan huske da jeg gik i 4. klasse, hvor en der dengang gik i klassen havde røget en cigaret. Alle sagde, at det var virkelig klamt og de aldrig i hele deres liv skulle ryge. Men hvad er det de gør nu? Ryger. De samme personer drikker sig i hegnet hver weekend. Jeg tror der er en sammenhæng. En sammenhæng mellem, at hvis en gør det, så gør de andre det også.

Jeg kan godt lide at drikke og syntes at det er sjovt, men jeg drikker mig ikke fuld. Jeg har den holdning, at man sag-

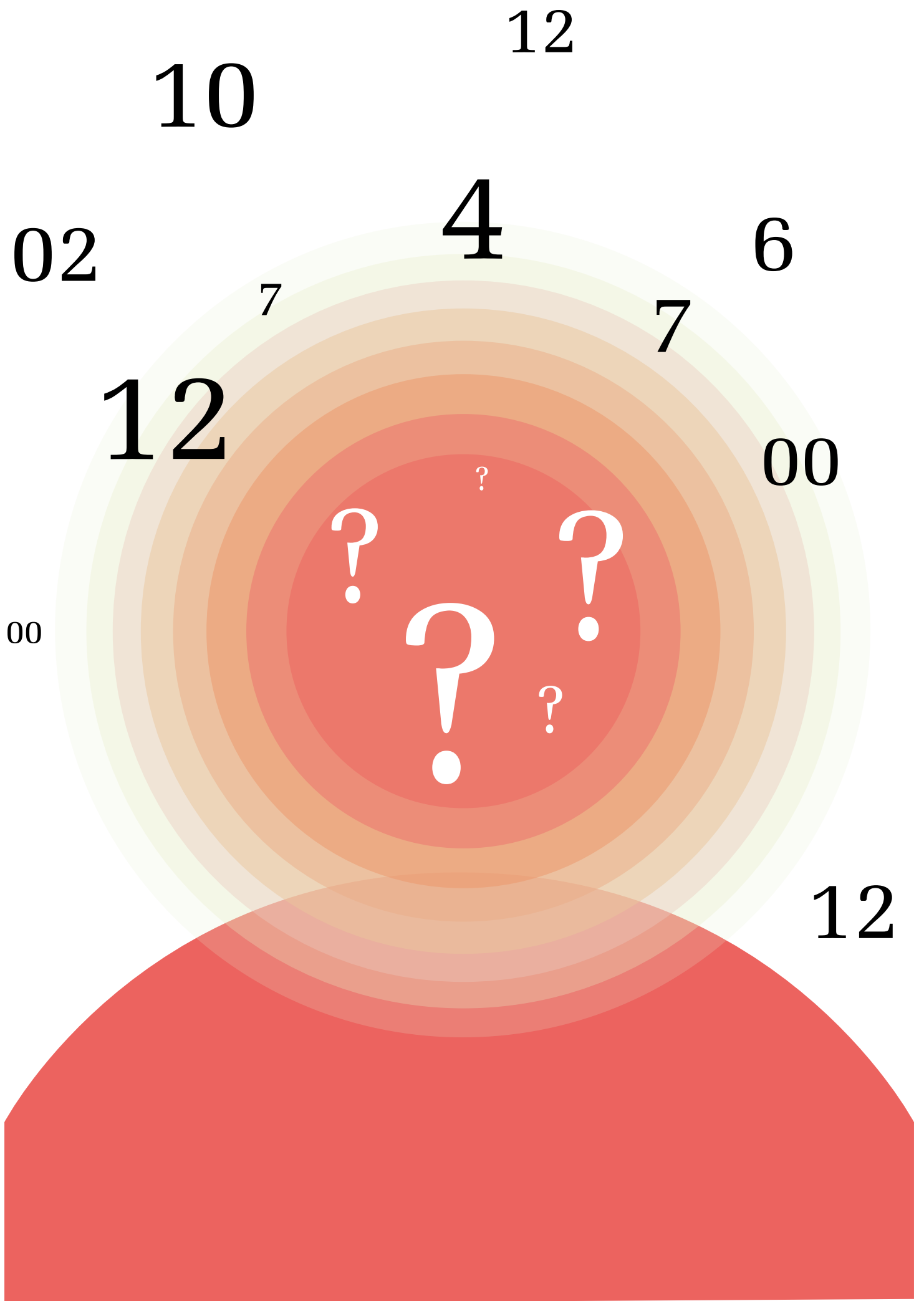
tens kan have det sjovt uden at drikke. Det er også sjovest dagen efter, at man ikke craver maccen og frysepizzaer og ikke har kvalme og hovedpine.

Jeg er af en eller anden grund typen, der ikke bliver inviteret til fester. Jeg har fået at vide, at det er fordi jeg ikke kender nogen andre, der er inviteret. Og helt ærligt synes jeg, at det er nederen. Jeg føler mig nemt uden for fællesskabet i sådanne situationer og bliver vildt ked af det indeni. Jeg er nået til det punkt, hvor jeg begynder at acceptere det, hvilket jeg ikke burde.

Jeg har læst en bog: Aldrig kun til pynt: Et søstermanifest. Den handler om en piges oplevelser i 1.G med de såkaldte puttefester. Forfatteren siger, at ungdommen i dag har en alvorlig voldtægtskultur kørende. Bogen fik mine bekymringer op for gymnasietiden.

den. For til næste år starter jeg på gymnasiet, og jeg har ikke lyst til at være med til det. Men hvis man siger fra, så er du en taber. 3.G'erne laver lister over de "hotteste" piger i 1.G. Pigerne bliver fx tvunget til at give drengene lapdance eller tage tøjet af. De bliver presset til at drikke sig så fulde, at de ikke kan huske noget, så de ikke kan sige fra over for det drengene vil have, de skal gøre. Det er virkelig ikke noget jeg vil udsættes for. Det her er den største bekymring jeg har.

Jeg synes det her er et kæmpe problem. Hvis du ikke drikker, er du uden for fællesskabet. Hvis du ikke ryger el. lign er du uden for fællesskabet. Du skal gøre de her ting, for at være en del af det. Det er de usunde og dumme ting du skal gøre for at være en del af noget. Jeg synes virkelig ikke at vi har skabt en god kultur for unge mennesker.

Presset

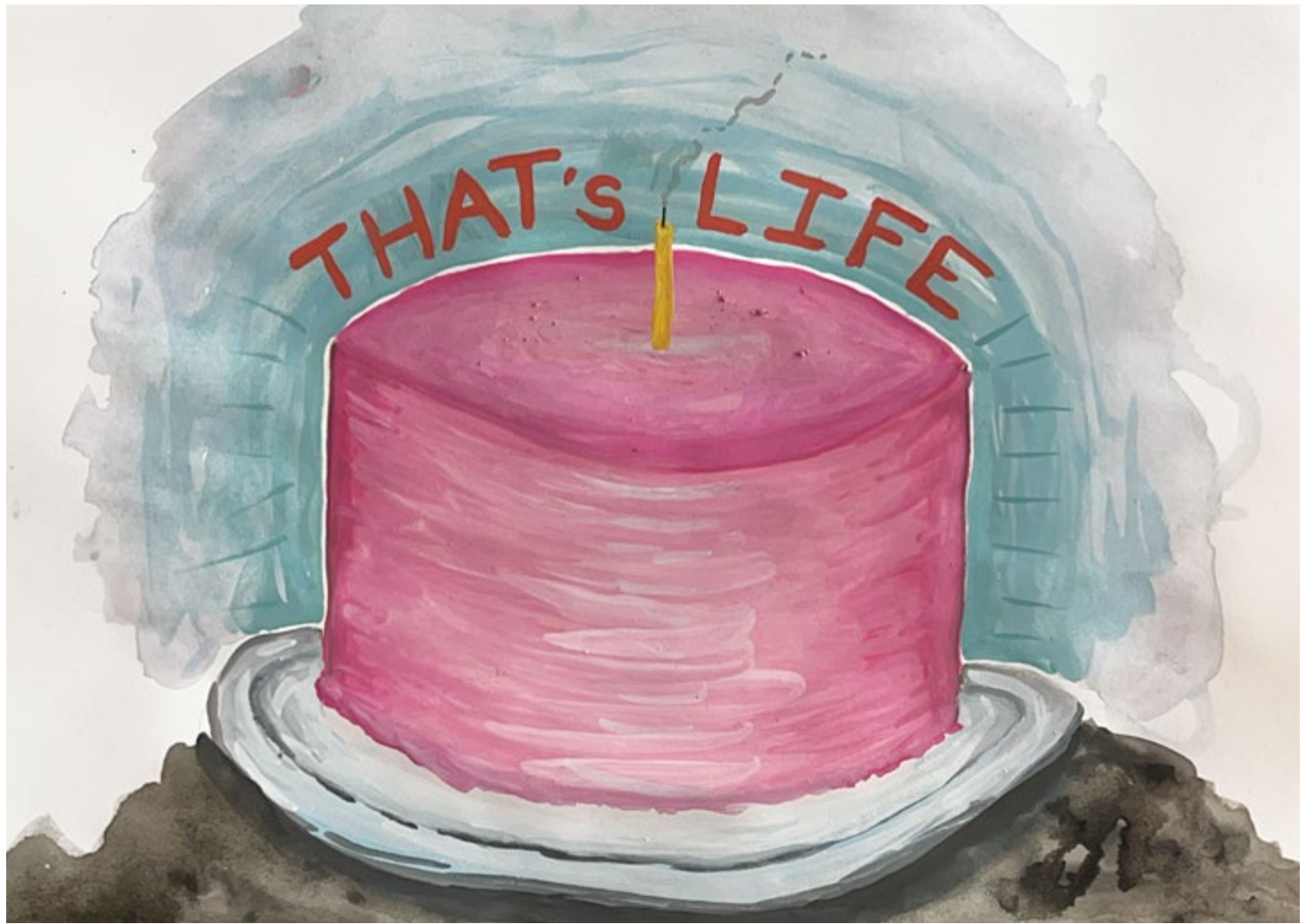

af anonym

Jeg er en pige som går i 9 klasse, og jeg ved hvordan det er at føle sig presset under en eksamen eller terminsprøve. Jeg ved hvordan det er at øve helt op til den dag man har en test, bare for at jeg skal have et tal, som skal vise, hvor god jeg er.

Jeg har spurgt unge på min alder om, hvordan de har det under det pres med eksaminer og tests, og jeg har så lavet nogle citater ud fra det.

“Hvorfor skal et tal betyde så meget” -Pige 9 klasse	“En dårlig karakter, definerer ikke din fremtid” -Anonym	”Du Kan, Du Vil” -Anonym
“FUCK, jeg magter ikke skole” -Pige 9 klasse	“Ik stop, til du er stolt” -Anonym	”IK, vær bange for at fejle, vær bange for ikke at prøve.” -Anonym
“Lærerne er ligeglad hvordan jeg har det, bare mine karakter er “FINE” -Pige 9 klasse	“Kære eksamen, please vær sød” -Anonym	”Gør det du ville, fordi de sagde at du ikke kunne” -Anonym
“Hvorfor er du træt?” ”Skulle studere hele natten til eksamen” -Anonym	“Jeg interesser mig ikke for det, hvorfor skal jeg så lære det?” -Pige 9 klasse	”Din fremtid, er ikke eksamener” -Pige 9 klasse
“Mit liv er et tal, mit liv er skole” -Pige 9 klasse	“10 år i stress” -Anonym	”VI SES, skal ikke have skole mere” -Pige 9 klasse
“Du fejler kun, når du stopper med at prøve” -Anonym	“Fokusere på læringen. jeg ved det er hårdt, men det er det værd.” -Anonym	”Skole føles, som noget man bare skal komme igennem” -pige 9 klasse

Hvorfor?

af Carla Kokholm Flarup

I think the point of life is to die, maybe. I actually have no idea. I am no god. To be completely honest, I don't get the point of life. And, I do find it slightly hard to accept that maybe, I never will. If somebody told me, even if it was a so-called god, that the point of life is to find love, I would laugh in their face. Not because I think finding love is stupid or a waste of time - it's human, but more because, there is so much more to life than finding your one true love.

But then again, we wouldn't even be here without love. In our modern world, it has become important for many of us to make something of ourselves. You know, big job, big man, big money. That could be it, right? To make a difference, even if just in one person's life, maybe just your own. But then again, don't we do that already at birth? It's too easy to make a difference, because every decision we make makes a difference. Or maybe it doesn't. Maybe the questions we end up spending too much time overthinking are already answered for us. But let's get back to the point, I was making before. We need purpose. A reason to wake up in the morning. We are just a body without it. Following a pattern. Feeling numb, constantly. Surviving on the small things. Distractions. Hoping for life to turn around. Trust me, that is not the way you want to live

your life. But realistically, most of us have already felt this way. I know for sure, I have. The only tip I have is just to pay attention to the small things that make you happy. Whatever gives you a purpose, if even for just a minute. But this circle is dull, mundane, lifeless, and meaningless. It's a form of anxiety of life. Now some people might think that our purpose is to first get an education, next is to follow your dream, then to get married, and then make a family and a shit ton of money. All of that is, yes, a part of purpose, but it's not purpose purpose. You know, not your true purpose. And it's unrealistic. You might not even get to follow your dream or have a family. And there is never a guarantee that all of this is happiness. So, is life just a dumb gamble?

I wish I knew exactly how my life would pan out. It seems like there is one way to live your life, the one I spoke of before, with the education, money, family, all that crap. It's like we are given a photo of a cake. Its pink, the frosting is smoothed to perfection, the yellow candle is perfectly placed in the middle, and it looks like the most delicious, rich, heavenly cake you could ever imagine. You can already tell that this cake was made by a professional, a person who is skilled in the craft of baking. You are now tasked to recreate this cake, while you are blindfolded, in

the middle of a town where you do not speak the language, with only a spoon and your parrot companion, of course. Oh yeah, I almost forgot, you only have 4 hours. That is life. At least, how I see it. I am somehow supposed to make this cake, with all of these obstacles, like it's nothing. Why can't I pick my own cake, personally I would like a lemon loaf cake, that is more me. And I don't want frosting, I want icing, made with lemon juice, preferably very lemony. Then, I want gold glitter on top and then I want it served with lemon curd and whipped cream. Trust me, I can bake that cake even with the blind fold on, in the strange town, with my parrot companion and within the time limit. But I won't get to bake that cake, will I?

If I had the choice never to speak to another human ever again, I would probably take it. Not because I don't like people (I think people are fine, but we are fucked up). Not because I'm a loner or that I'm particularly scared of humans (I am very introverted however). But because I want to be fully me every single day of my life. The years I've already spend, I've been this fraud. Waking up just to play part in someone else's story. And most of the time, I am just fine with being a fraud, because this is how these people see me. This is what they know of me. There's no

Fulfillment
No point
Satisfaction
Legend
Why do we do things the way we do
Cake and apple seed
Waiting for peace
Summer

guarantee that if one day, I somehow let go of the expectations people and society have for me, that I could be me, finally. And the worst part is, I still don't know who I am. Even though I am still very young, I don't think I'll ever fully get to know who I really am. I don't think anyone really knows who they are. Partly because we change all the time, and partly because I don't think there is a right or wrong answer to that question. But I think this whole "being a fraud" thing - being who they want me to be, has led me to question my every move and thought, making it even more difficult to be me, (whoever she is). So why don't I do anything about it and live life the way I crave?

Because there really is so much more to life. I am a fraud, not only for others, but also for myself. Being a fraud is easier. Hiding is easier. Not that I want to hide forever, and it's not like I'm hiding every part of myself. I'm just a people pleaser, who can't make decisions. When I was younger, most of my decision making and overall thinking was purely based on who was surrounding me at that moment. In class, I used to listen to what the teacher was telling us all while planning my next step, making sure that I wasn't being too much or too little. But I was human, and well, I failed. Sometimes, I would shine through the charade I had going on. I felt glorious. I was the me hiding inside, afraid of people and words. Now, I let her out way more, hoping one day to just let her run free. But for now, that's all I can be. A fraud.

Right now, I am still stuck in school, and I plan to be stuck in the same place I've been stuck in for about 13 years now. For now, there is no reason to run away. Being a fraud is exhaust-

ing, but thankfully it's not all my life. It's not all I am. Sometimes, I'll be doing something, and I know that I am going to forget this. So I might as well do my best not to. Maybe we live to feel alive. Live to feel just something. And even though most days seem to clash together, because this consistent life is easier, there are moments. Moments where it doesn't even matter, why you are even here existing now. Moments where you don't ever wish to leave it, where you wish, with every god-damn bone in your body, that this, this is what being alive really is. And then there are moments where being alive just doesn't seem to make sense. Loss, grief, pain, ache. I understand the idea of balance, that happy can't exist without sad, but those moments, where we question everything. Why? Why do they have to seem so big, take up so much space huh? Is it just all some dumb test.

Think about it for a minute right. Life is a test. This life your living is step one. The point? Well to find your purpose of course. This here is a just a test, for somebody to figure out, who you are meant to be. What you can do? How you can serve better at the next level? Then when your life is over, evaluation will begin. They will figure out what to do with you next. Maybe the afterlife is the real life. Maybe there, you can finally be the you, you've spend years searching for. Maybe none of this even matters. So just do the best you can. Not that I believe any of that. I like to think that I've lived a completely different life before. Not that I get to take any of my earlier findings or thoughts with me. I like to think that my soul changes after every life, I have lived, and that I learn something new every time. Why do I even sort of believe it? Well, I think it just makes sense.

Repurposing a soul in a new environment, with new people. I think it's interesting. Epecially the idea of comparing how one soul thrives in one environment, but maybe doesn't in another - and why. To look at how that soul ended up, changed through the process of another life. Brilliant. I remember hearing cases about children remembering a past life, knowing explicit details about a person that they've never even met. I realize that I sound crazy, but then again, you are still reading.

When I was young, I somehow heard about climate change. It scared the living hell out of me. I didn't want to believe that it could be true. So, one day I asked my mom, because I wanted it not to be true, I really did. I think I would have given just about anything for it not to be true. But then she told me, what my world was like. Beyond the life I had previously known. And how even though I don't even want this future, I'm designed to have, that I can't even have it. I don't stand a chance. And you know, it's just so stupid. At, what, 5 or years old or so, I gave myself the task of saving the world. Only now, as I have grown older, I realize, that I am just one tiny piece of sand out of the many people who have lived and live on this planet. It's funny, because I'm now 10 years older, and most people are completely ignoring the thing that burned within that 5 year-old brain, forcing her to worry about her every move. So, I made a decision. That was one of the first times I decided to live for everyone else. Kids in their first few years of living are very self-centered, and they think that if their life is one way, another kids' life must be like that too. But then it clicked. It made sense now. They needed somebody to save the earth, and I really

thought I could be that person. Now, of course, I had no idea what big a task it is. But I stuck to it, I was going to be someone to everybody. The best way to live, is for everyone else and oneself. Living for everyone else isn't living anymore, it's just surviving. Pointless. Of course, it's great, that you are alive for some reason, right? There is still something holding on, but you no longer are. Now if you choose to live for yourself, truth is, I can't blame you. It's important to be selfish sometimes. But purely living for yourself? That's a little sad. I can only hope, that not a lot of people live this way. And if they do, I really hope they grow up. See, as we grow up, we realize we are way bigger than ourselves and that is what's so great about living for yourself and everyone else. In my own personal experience, it can be hard to balance the two. Being a people pleaser has its downsides. I used to put everyone else's feelings above mine. I feared even my own thoughts, because they seemed only selfish. Slowly, I realized that I was barely living. I was, more or less, just a body. A doll. And I don't want to live like that. Not ever again. So, I became selfish, just a little bit. And it felt good. Living more and more for myself, suddenly life seemed to make sense. Well, as much as it could for now.

Another thing that has followed me most of my life is the simple question of why? I would stop in the middle of a task and just stare as I thought: Why? What is this all for? Most of the time I was doing things that are necessary in this world, like cleaning or washing up after dinner, going to school or helping my mom out. I know why I'm doing it, of course. But why? Why does all of this have to be, what I spend my time on. Even though, I never understood what people meant by "life is short", I didn't want to spend the majority of my life on all of this crap that I've done thousands of times before. Just like everybody else. I want to be extraordinary. I think the way our world is structured today is way too complicated. But it's for the better, right? Yes, I can essentially do whatever I want, but there's so much paperwork and so many rules that stop me from doing the things I really wish I could. Consequences. The

rules are important of course and we do need them. But oh, how I long to escape it. If somebody told me, "Hey kid, you can do whatever you want" I think I would just instantly freeze. It's overwhelming getting told that, of course, and scary as hell. I am the kind of person who doesn't really understand stuff at first glance usually. So I would need a little more than just eight words. But eventually, I would understand and immediately go. Walk away. Anywhere really. If I could do that right now, I would. Why can't I just leave already, go somewhere new where life isn't modern and structured. A place where I am my own president, and where I don't

have to fight for basic human rights every-god-damn-day. Somewhere, where nobody knows my name and the sun shines, but where the snow always comes during winter. Somewhere with acres of wildflowers and lavender. Oh, and poppies, fields, and fields of them. A place where the grass is soft, and the trees still have some dignity left. A place that only few know about, a small haven of sorts. There are no worries to have, and your biggest problem is the dead mouse, on the red carpet in your quaint little kitchen, that your cat dragged in. Why can't I live that life? That life was taken from me the minute I was born. First, I have a family and friends and there is no way that

I could have that life, while keeping in contact with them and not worry. And I would probably feel too guilty to even try and live that life, because of the burden I put on myself to save the earth, dumbass, and because of the love I have for these people. Plus, I can't just disappear like that. You can disappear, but that is a lot of work, that I could never do, and I could never leave behind every part of the life I am living now. I wouldn't be able to live with myself. And I'd go completely crazy too. But if nothing matters. If life is meaningless, and I knew that with 100% certainty, if all of this is a pile of crap, then there is no doubt in my mind, I would run to that cottage, with every old book and vintage thing I own. Somehow dragging it along with me. And maybe then, I would finally feel content with myself.

Not that I don't think you can feel content with yourself in the modern world we have today. When I grow old and grey, I hope to be filled with some feeling of satisfaction. Fulfillment. Maybe that's what we should aim for, live for. Now to get that fulfillment, we need forgiveness, balance, love, purpose, and passion of course. Balance, balance is a bitch. Life itself is based on balance; everything has its opposite. We can't have good without bad, hot without cold, God without Satan. We can't live our lives and not expect sadness, all we can do is learn how to take care of it. Love, love is truly everything. We love things, people, ideas, and words. Really anything we can. Sometimes even the most meaningless items. The most important loves are the ones you really burn for. Purpose. First a hobby or a passion in other words. Something you can't possibly ever imagine yourself not ever doing again. Something you love. Something that you know by heart, while it challenges you every day, and hopefully something you can learn to make a living out of. Second, is a person, a soulmate of sorts. This person, for however long the flame is there, is so much. It really is hard to describe. It's easy and incredibly hard at the same time. Here comes balance again. Whether it be platonic or romantic, trust me, you'll feel it burn. Just make sure it's not dangerous, and if it is, blow it out.

Find a new box of matches, it's okay. Now, I don't want you to think that there is only one "soulmate", only one person out there that you burn for, because that is bullshit. Some people are lucky for their fire to burn for their entire lives. Sometimes the flame gets blown out. But then you find another match or a completely different box. It burns differently, maybe its more powerful, maybe the flame is bigger. All I'm saying is, there is not just one person, or one specific thing waiting for you. You will most likely burn for something or someone multiple times in your life, that's a good thing, means you are changing, growing.

When I'm old, I want to be able to forgive myself for past mistakes and the wrong turns I've taken. I don't wanna be sitting on a porch regretting not becoming something, or not doing this, or not having that in my life. That's why I want to get started right away. Its why I don't actually want to go to school. But I do want to go to school. I want to learn so much, know so much. Still, I want to just do it already. But it takes time. So I guess, I'm not really that patient kind of a person. Let's say I want to work in an art gallery. Why can't I just show up now? 15 years olds knows nothing of how it works, yet I am very willing to learn. Hire me. Give me a chance. I will learn quick (no I won't). But, I will work twice as hard as anyone else for that opportunity. And hey, I'm an artist myself. I would be perfect. It doesn't matter who and what I am, however. Nowadays it's about your education. So, I'll wait. Patiently.

It's just, I don't want to wait, not any longer than I already have. And I don't want to be waiting for something that I might never even get. That is one thing I've learned in my lifetime already. Well, it's not a something, more a someone. And it hasn't just happened once. I am really not a fast learner. What I'm trying to say is, if waiting starts making your chest hurt, then you've got to let it go (omg frozen reference). Letting go is a normal part of life. Doesn't mean it doesn't suck. If it's meant to be it will be and all that crap. You know what, here is something better. If you want something that bad, work for it. Fight for it. Give it your best. However, if you ever find yourself practically killing yourself for it, to the point

where you aren't even yourself anymore, then I really think you should reconsider, how important this is really, or maybe you are more important. I've spend years now planning the life I will have in 10 years. Will I ever be that person? I don't know. She's unrealistic and only a fantasy. At least for now. Yet, I hold on to her, the idea of her. I hate the fact that I can't be her already. But I realize that I can't just skip ahead, although the thought does tempt me. Why aren't more things served on silver platters. No seriously, why can't the decision of what school to go to next already have been made for me by somebody who knows me better than I know myself. Future me, why can't she tell me what to do. Why cant she just explain to me, how its all going to be just fine, and I will be happy and how and why. Why can't she help me? Serve it to me in a riddle. I just need something. Something to reassure me, that all this waiting, is truly worth it.

Have you seen The Truman show? If you haven't and you want to watch it (I highly recommend it), then this is your spoiler warning. The Truman Show is a 1998 American satirical psychological comedy-drama film. I remember watching the movie and feeling slightly less crazy. See, in the movie we watch Truman, the main character, slowly discover that he is living in a bubble. His whole life is a lie. Truman is the unsuspecting star of The Truman Show, a reality television program filmed 24/7 with thousands of hidden cameras and broadcast to a worldwide audience. The whole world, have been watching his life, ever since the day he was born. Reality TV at its finest. I used to believe that, I too, was being watched. Not by the rest of the world. By something or someone bigger. Not like a god or anything, but that somebody is putting my life together while I live it. Puzzle piece after puzzle piece. Part of me still believes that. Back then, I was very locked away in my own thoughts, still am, but I didn't have much of a social life where I could actually talk to people, and have them understand and relate to me. I was stuck in my own loop of thought. I felt crazy and misunderstood. When I think about it, it still makes sense to me. all except the question of "why me". Well, I am a leo, so it's kind of in my nature to feel like the main character, right? The

person I know best is me, and what if there is a bunch of not people who have made all these people in my life, for some reason. And then they've created a bunch of NPCs. Maybe this is all just in my head. All I know is that I sound crazy. I strongly believed that whatever everyone else told me and did, wasn't their decision. That everything around me was fake. I believed that the people in my life, even the closest, weren't real people like me. Because how could they possibly think like this, why couldn't people understand this thing that drove me crazy. I was so scared of my thoughts. Even now, I still am. All I know is that I sound crazy. So maybe you shouldn't have even read any of this. But then again. I'm not the only one who's crazy, we all are.

So what?

So, what is the point? Why do we live? Why? Unfortunately, I can't answer any of those questions. Like I said earlier, I am no god (for all I know). I do hope that reading this hasn't been a giant waste of your precious life. Go live your life, don't worry too much. And change, please! If you stay the same, it's always going to feel the same. Whatever you believe, don't let it take over your life. Don't kill your soul for it. And be you as soon as you can. Find the right balance between, well, everything. Find your real purpose, the one you burn for. And be patient. There's no point in rushing. But don't just sit back and relax either. Again, balance. And listen to as much music as you can, I can't even begin to explain what music means to me, and I'm sure, many others. Life is truly terrifying. But we still do it, right? Because we are all born with this idea that we can be something, someone bigger than we were. We live for hope, dreams and love and therefore also the pain and everything else that follows. Now, I hope that answers something at least. All I can wish for now, is that someday, I will know.

I made a playlist called Hvorfor?
by J.S.K on Spotify.

It's a playlist of songs to
distract from life, to try
and slow it down.

Kære lærer, der udnytter de stille elever

af Kamilla Appel Jensen

Igennem hele mit liv er jeg blevet sat ved siden af de larmende elever for at lægge en dæmper på dem og sørge for, at de ikke kan tale sammen med deres venner i timen. Jeg syntes bare ikke selv, at det virker særligt godt. I stedet for at tale med deres venner, råber de bare op i timen og forstyrrer mig.

Jeg kan godt se ideen bag, at de ikke må tale med deres venner i timen. Men det virker tydeligvis ikke. De kommunikere bare fra hver deres ende af rummet, enten ved hjælp af håndtegn og ansigtsudtryk, eller bare ved at tale højere.

I stedet for at få dem til at stoppe med at forstyrre, forstyrrer de mig bare endnu mere. De sidder og hvisker, skriver sedler, fylder hele min plads eller forstyrrer mig på anden vis.

Så kære lærer, jeg ved godt, at I har mange elever og ikke altid har overskuddet til at holde styr på dem alle, specielt de vildere elever, men vi har heller ikke overskuddet til at holde styr på dem. Så find en anden måde at kontrollere dem på, for det er ikke vores ansvar.

- De stille elever

Brun feminisme

Af tre piger

Jeg var på vej ned af trapperne, hvor jeg så hørte “Fatima DU SKAL KOMME HER NUUUU”. Jeg gik i chok, og pludselig kom jeg i tanke, om alle de dårlige ting jeg har gjort.

Aldrig i mit liv har jeg været så bange. “Hvad mor, hvad har jeg gjort?”. Din tante har lige skrevet til mig, at Helena har set dig med en dreng og at du har krammet ham”. “Mor hun lyver. Hvorfor tror du altid på sådan noget lort” siger jeg, velvidende, at alt min kusine har sagt er rigtigt. HUN HAR BILLEDER”. FUCK FUCK FUCK. For tre dage siden, på vej hjem fra skole, så jeg min kusine. Hun er 4 år yngre end mig. Jeg kalder på hende, for at spørge om vi skulle tage til City 2. Men hun svarer mig ikke. Jeg spørger hende flere gange og siger til sidst, “svar mig. Du skal ikke være respektløs over for mig. Du er et fucking lille barn, du er!” Og efter at have skreget af hinanden, kommer vi så op og slås.

Midt i det hele skriger hun, “fuck af, eller jeg viser dem det. Jeg blev nødt til at gå fra hende, og be’ til gud om at hun ikke gør noget.

I min kultur er en piges ære noget af det allervigtigste. Selv den mindste form for synd kan ødelægge ens ære fuldstændigt. Og de største løgne kan også ødelægge ens ære.

Hvis andre folk ved noget om dig, som andre ikke burde have viden om, kan man allerede derfra forvente, at ens ære er ødelagt i andres øjne. Hvis der bliver fortalt noget som ikke engang er rigtigt, er det de andres ord over ens egne.

Selv med ingen beviser på om det er rigtigt, kan det stadigvæk ødelægge æren, da ens navn, ligemeget hvad, kommer ud af andres munde. Jeg har haft mange rygter fortalt angående ting om mig og andre, som ikke har været rigtige. Men det har været med til at få folk til at tro på det og se ned på mig. Også selvom det ikke har været det helt store, er det gennem tiden blevet blæst større op, pga folk snakker. Ens ære er meget svær at redde, i min kultur, og dette er noget, der gennem flere generationer, ikke rigtigt er blevet ændret på.

Min bror fik lov til at gå ud til 00 på min alder, selvom jeg senest skal være hjemme 21.

Min familie er meget mere overbeskyttende med mig, fordi jeg er en pige. For eksempel må jeg slet ikke tage steder hen, som min bror og fætre på. Jeg har tit oplevet situationer, hvor jeg fik taget min telefon for noget min bror gør til hverdag. Min familie påstår, at en piges ære er skrøbeligere end drenges.

De forklarer det ved at fortælle, at en piges ære er som en hvid væg, og hendes sønner er sorte pletter, som bliver sprøjtet på, hvor drenges væg er sort. Dette har meget med den kultur at gøre, som min far er opvokset i.

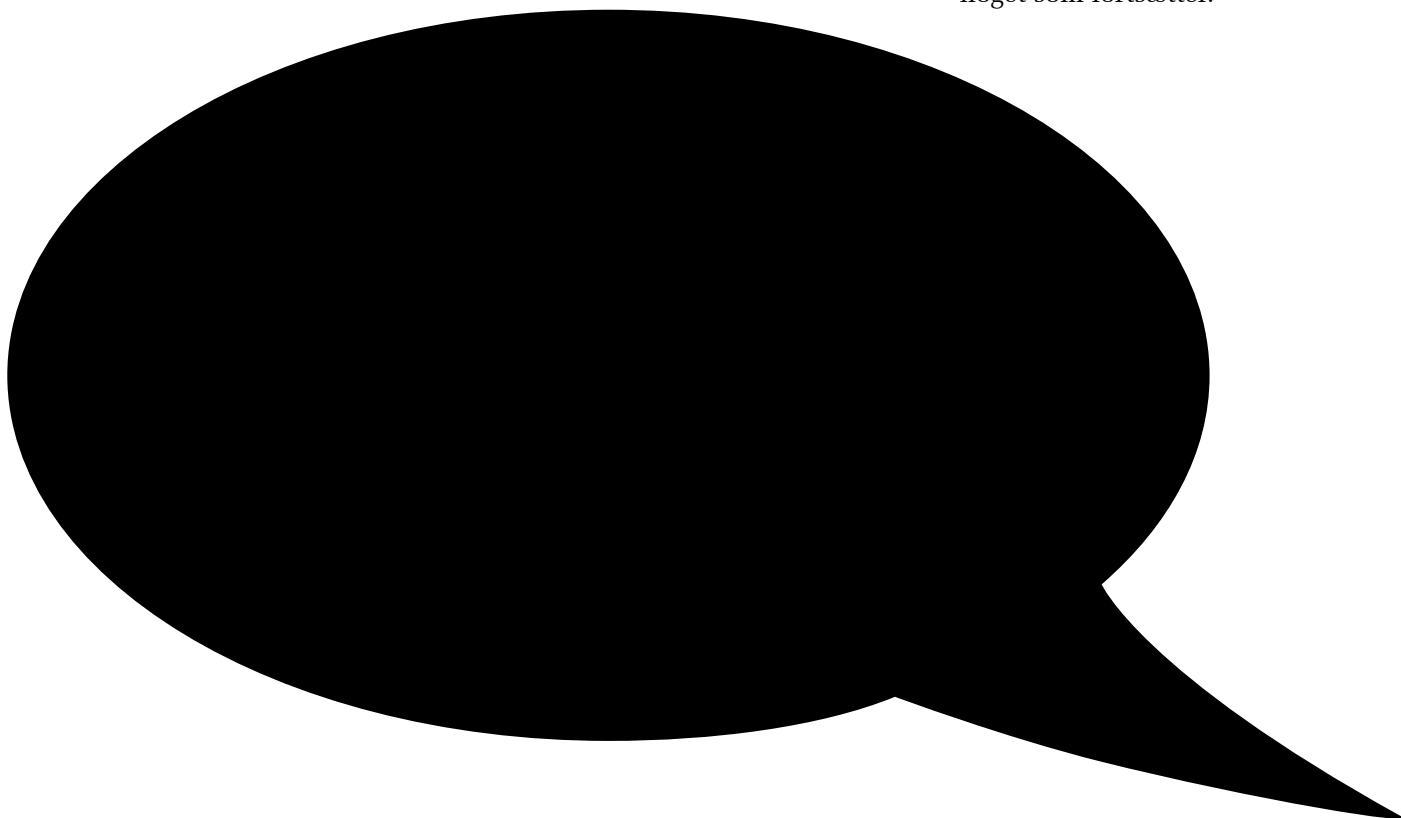

Dreng:

Jeg havde den oplevelse i Aldi, hvor jeg skulle købe slik. Her blev jeg kaldt for perker og stenkaster.

Dreng:

Jeg har oplevet at blive kaldt for bl.a. hund og perker. Dette er ikke kun sket en gang men er noget som fortsætter.

Pige:

Jeg fik at vide, at jeg skulle smide tørklædet. Samtidigt bliver min mor behandlet anderledes på arbejdet, på grund af hendes baggrund.

Pige:

Jeg har fået at vide, at jeg skal skride til hjemlandet og ikke opholde mig i Danmark, fordi jeg "ikke hører til her".

Dreng:

Jeg var på OME-tv for at hygge mig med vennerne, da jeg blev kaldt for terrorist, hvilket er noget som sker for flere og alt for tit.

Min veninde var også på Ome-tv med hendes ven og blev kaldt for sort, og fik at vide at hun skulle fis' tilbage til hjemlandet.

Hverdagsracisme

Af Axelle M.M. og anonym pige

Hverdagsracisme sker ikke kun overfor indvandrere, men også med danskere.

Vi har valgt at tage udgangspunkt i vores egne oplevelser, og hvordan vi føler omkring det. Vi føler typisk, at hverdagsracismen sker for folk med en anden etnisk baggrund. Racisme er noget ingen synes er sjovt, fx at få fortalt, at man skal skride tilbage til sit hjemland, eller når man får noget grimt sagt om sit udseende. Det ikke noget der sker hver dag. Men vi har alle oplevet det i årene vi er vokset op. Især når vi går forbi gamle mennesker. Så kan der godt komme kommentarer såsom "skide indvandrer". Eller at n-ordet bliver brugt. Det er ikke alle gamle mennesker, der er sådan.

Der findes også rigtig søde gamle mennesker, der smiler og giver komplimenter m.m. På samme måde, som der ikke er alle gamle mennesker, der giver sådan nedladende kommentar, så er det hellere ikke alle indvandrere, der skaber problemer.

Ja, der er nogle indvandrere, der kan finde på at overtræde lovene, og det er også et problem. Når de laver sådanne handlinger, går det på en måde også ud over resten af "os". Det vi mener med, at det går udover os er, at folk får tanker som "åh nej, nu kommer de" og lign. Flere og flere fordomme opstår, og flere racistiske sætninger bliver brugt. Det er klart et problem, at racisme bliver brugt uden, at man lægger mærke til det.

**BROK
BROK
BROK**

IS
SU
ES

DET ER SIMPELTHEN FOR TIDLIGT”

af Noah Tarik El-Jaichi

Noget af det, der fylder allermest hos rigtig mange skoleelever i udskolingen, er det tidlige mødetidspunkt.

Det simpelthen for tidligt, at man skal møde kl 8:00, mener mange elever. Også på Borgerskolen. Så hvis man vil høre brok, så skal man bare prøve at komme forbi en af vores 9. klasser, så kan man være sikker på, at det er noget, der fylder.

Det er et generelt problem, der gælder både drenge og piger. Personligt er jeg også træt af møde ind så tidligt. Jeg føler ikke jeg får nok søvn, når jeg skal stå op kvart i syv for at komme i skole til tiden. Søvnmangel betyder, at jeg ikke er modtagelig for undervisning den første time- eller to!

Og det er altså ikke fordi, at jeg går meget sent i seng. Flere af mine klassekammerater døjer med samme problem. Men spørgsmålet er, hvad man kan gøre ved problemet? For man kan ikke lade som om, at det ikke er

et problem, når så mange elever har mindre lyst til at deltage i undervisningen, når de møder ind.

Søvnmangel betyder, at jeg ikke er modtagelig for undervisning den første time- eller to!

Jeg synes, at skolen bør overveje at rykke mødetiden, så vi møder ind kl. 9.00 i stedet for kl. 8.00. Og det mener jeg især af to grunde. Den første er, at eleverne er mere friske og dermed mere engagerede, hvis de kan få den ekstra time om morgenen. Den anden grund er, at lærerne får nogle elever,

der har mere lyst til at lytte efter, når de bliver undervist. Både lærere og elever vil opleve, tror jeg, at der er store fordele ved en sådan løsning.

Der er faktisk en skole, der har indført et mødetidspunkt en time senere for alle elever i udskolingen. Nemlig på Th. Langs skole, der ligger i Silkeborg. Her har man fundet ud af, at eleverne har mere energi og overskud, fordi de har fået en times ekstra søvn. Så det er altså ikke helt umuligt at finde en løsning, der giver de unge mulighed for at møde en time senere, samtidig med, at de får mere overskud og læring.

Måske skal man overveje at prøve det af på Borgerskolen og se, hvilken effekt det har på elever og lærere. Så vidt jeg ved, er der ingen andre skoler i Høje-Taastrup, der har testet den model, men det gør jo ikke noget, at vi på Borgerskolen tager det første skridt. Måske vil det også være vejen til mindre brok og bedre undervisning.

TEENAGEELEVER I FOLKESKOLEN

Anonym

Jeg er en 15-årig dreng, der går i folkeskolen. Jeg har det sjovt med mine venner, men jeg er også begyndt at brokke mig over tingene. Jeg er bekymret over de mange lektier jeg har, og de kedelige timer. Jeg synes ikke om lærernes forventninger og den manglende frihed, og jeg savner mere personlig udvikling.

Jeg har altid været god til at lære, og jeg har lyst til at lære mere. Men jeg synes ikke systemet tillader det. Jeg synes, jeg er tvunget til at lave en bestemt række af lektier og opgaver, som jeg ikke synes er interessant eller udviklende. Jeg har også det problem, at jeg ikke føler lærerne anerkender det, jeg allerede kan. De forventer, at jeg skal lære det de underviser i, uanset hvor god jeg allerede er til det.

Jeg synes også, at jeg har for lidt frihed. Jeg har ikke lov til at se min venner, når jeg har lektier, og jeg har ikke

lov til at tage på ture eller deltage i aktiviteter jeg nyder, når jeg har lektier for. Det gør det svært for mig at føle, at jeg har personlig frihed.

Jeg forstår godt, at folkeskolen er nødvendig for at lære, men jeg synes det er vigtigt, at man giver os friheden til at lære det, vi har lyst til, og anerkender det vi allerede ved.

Jeg synes det er vigtigt, at man giver os friheden til at lære det, vi har lyst til...

Det ville være godt, hvis vi havde mere tid til at udforske andre interesser og udvikle vores personlighed.

Det er det, jeg forsøger at opnå, når jeg brokker mig. Jeg ved, at mange andre i min alder også brokker sig over deres skole. Jeg tror, at det er vigtigt, at vi støtter hinanden, så vi kan udvikle et nyt syn på hvad læring og personlig udvikling er, og med det kan vores skolegang gøres bedre. Måske kan vi opfodre vores lærere til at gøre vores klasser mere interessante og give os muligheden for at lære ting, der ikke er inkluderet i standardundervisningen.

På den måde kan vi udvikle os personligt og føle os friere. Jeg ved, at jeg ikke kan ændre alt, men jeg ved, at det er vigtigt, at vi alle sammen kæmper for at skabe et bedre miljø og bedre forhold. Jeg tror også, at vi alle har det bedste for øje for at forbedre folkeskolen, så den giver mere støtte muligheder og frihed til alle dens elever. Hvis vi holder sammen, tror jeg vi kan opnå det. Man skal lære meget mere, af det man har lyst til.

ER DET
URETFÆRDIGT,
AT VI SKAL
BRUGE VORES
FRITID PÅ
LEKTIER?

af anonym

Det er en weird oplevelse at side i en lektion, hvor vi får at vide vi får lektier for, og alle så går amok og begynder at diskutere det med læren, med modargumenter såsom:

"Jeg skal til sport!"
"Jeg skal på arbejde!"
"Jeg skal til en fest!"
"Jeg har en aftale med en veninde!"
"Det uretfærdig at vi skal bruge vores fritid på lektier"

Altså kom nu lige lidt..., I går i niende. Tag jer nu lidt sammen. Det er seriøst så latterligt, når det eneste vi får for, er en helt simpel 400-500ords aflevering, som kan sagtens skrives i løbet af en enkelt lektion, hvis man faktisk brugte lektionen til at skrive, i stedet for at brokke sig og spille sin tid.

Men forstå mig ret. Som en der ikke syntes lektier er verdens undergang, syntes jeg, det er absolut grineren at sidde og lytte til argumentationen. Nogle modargumenter er så barnlige og latterlige, at de bare ender med at være fucking sjove.

"Det uretfærdig at vi skal bruge vores fritid på lektier" er nok et af mine yndlings modargumenter. Det er simpelthen så dumt, når vi kun går i ni-

ende. De fleste af dem, der bruger dette modargument, har aspirationer om at tage på gymnasiet og universitet i fremtiden. Hvordan de nogensinde overlever gymnasiet, når de syntes de ikke burde bruge deres fritid på lektier, er ufatteligt.

Hvordan de
nogensinde over-
lever gymnasiet,
når de syntes de
ikke burde bruge
deres fritid på
lektier, er
ufatteligt.

Et andet modargument som jeg har hørt et par gange, som også er så fuldstændig latterligt, at det bare ender med at være sjovt er: "Du kan ikke forvente, vi kan skrive det på så kort tid, når du har valgt emnet."

Det her, det bare grineren. Hvis folk syntes, det er uretfærdigt, at deres læ-

rer, hvis job det er at undervise, vælger emner som vi skal lære om, giver lektier for, vælger et emne vi skal skrive om osv., så, har jeg seriøst mistet håb for min generation. Altså kom nu lige, det er ligesom lærerens job.

Danske folkeskoleelever tror, at en smule lektier er verdens undergang. Men jeg tror ikke de fleste af os forstår, hvor heldige vi enligt er. Vi får kun lektier for hver 2-4 måneder. Og de lektier vi får, det er ikke engang meget. Og vi får endda masser af tid i skolen til at færdiggøre det. Men stadig får folk det til at lyde som om, det er lige så slemt som middelalderens tortur.

I Korea fx, skal elever på vores alder i skole fra 08:00 - 16:00. De har slet ikke så mange pauser som vi har. De studerer hele dagen og de får lektier for i næsten alle fag, hver evigt eneste dag. Og de skal endda til extra skole (hagwon) efter normal skole, hver dag.

Altså jeg synes virkelig ikke, at en enkel 400-500ords aflevering er så slemt. Det er så dumt at folk brokker sig over det, når der er børn på vores alder i andre lande, hvis hverdag kun handler om skole og undervisning.

Men hvad ved jeg.

VÆRT OG PRODUCENT
Høje-Taastrup Ungdomsskole

IDÉ OG PROCES
Peter Bjerg

DESIGN OG SPARRING
Morten Agergaard

BIDRAG
Afak Akil Al-Rashed
Aisha Alam
Axelle Mwepu Masuku
Carla Kokholm Flarup
Celina Ghiassey
Hassan Taleb Al-Naqqash
Johanne Marie Juul Graff
Kamilla Appel Jensen
Maryam Hansen Buhalate
Noah Tarik El-Jaichi
Sara Zaman
Vidushi Regmi
+ seks unge, der ønsker at være
anonyme

